

REFERENT ELENA POPA

In memoriam

A dispărut dintre noi la numai 45 de ani, în condiții tragice, colega noastră Elena Popa, a cărei hărnicie și bunăvoință nesfârșite de-a lungul a 8 ani de activitate au fost un punct de sprijin pentru noi toți.

A lucrat orice i s-a cerut: registratură, secretariat la D.M.A.S.I., apoi arhivistică, în cadrul C.P.P.C.N., muncă în care, cu perseverență și aplicație, a reușit să finalizeze inventarul fișelor de monumente din arhiva D.M.I. Mai presus de orice, însă, a avut o enormă disponibilitate pentru a participa la problemele Instituției și ale colegilor în orice împrejurare, cu sensibilitatea și discreția care au caracterizat-o. Să ne fie îngăduit deci să-i dedicăm un gând de grațitudine.

SANDA IGNAT

O FĂPTURĂ DE ABUR

E cumplit să te despați de orice coleg, plecat în moarte. Afli, astfel, că vorbele schimbate de dimineață, de cu zi ori de cu seară se vor fi stins, pașii făcuți împreună se vor fi topit, păsurile și speranțele comune se vor fi risipit. Sentimentul e de jaf și trădare.

Dar e insuportabil să-i spui adio unui coleg care și-a câștigat dreptul la memorie. O asemenea făptură de abur, delicată și discretă, sfielnică în toate, a fost Elena Popa, care a lucrat câțiva ani, lângă noi, la Direcția Monumentelor Istorice. Ai fi zis că purta niște aripi ușoare, de pasăre vestitoare de drumuri. Era însuși surâsul. Or, a ști să pari fericit înseamnă, de fapt, să învingi umilința morții.

Acolo, nu e singură. O însoțește gândul nostru bun. Mereu.

DOINA FLOREA